

POEMES*

Emili Rodríguez Bernabeu

Ala d'escuma

Encercles nous contactes amb deslliurats afectes
i perds tota mesura de l'ordre de les coses.
Tremola en la gaubança i tracta de restar-hi
sobre la mar en calma.

Vesprada sempre plena de novells habitatges.
Mirades oportunes dintre l'extens designi.
Espera avinenteses entre els racons de l'ombra
i tracta de gaudir-les.

Moments inexplicables després dels mil·lenaris
on el punt de naixença ens sembla inescrutable.
Albires noms hermètics entre l'efervescència
i tractes d'indagar-los.

Com el sol acarona les darreres renúncies
tractaves l'espectacle de les daurades torres
on els records mostraven un amplíssim miratge
entre desfetes closes.

**Del llibre Teoria del somni, que en breu treurà l'editorial Gregal.*

J. CASTEJON: *Personatge*. Pintura s/paper (70x50) 1980.

Promesa

Sé que et despertes entre el pàlpit
de les tendres mirades,
entre els càlids recers,
entre amables converses que enyores:

No et basta la recerca del país ideal,
tota la terra és teua;
el teu esguard eixampla
la promesa incessant de les fulles,
dels peixos dintre l'aigua.

Amable és la virtut del teu viure acomplert.

Congost crepuscular

Hi ha una camí
—precís i canviant—
entre bacs de muntanyes
cap a l'antic reialme
de les passades coneixences.

No puc pas dir-vos
quin és l'indret desconegut
on els homes conjuren el seu ressorgiment,
però acabale dades
—evidentment confuses—
i tinc una lleugera idea aproximada
d'on es troba en el somni.

No puc tampoc descriure
com és el seu paisatge
ni on directament mena.

Camine com un orfe
entre desdibuixats ensomnis
i sé que el lloc és delitós
i agradables els homes.
Amb tota complaença
hom podria fer d'ell la seua pàtria.

El reconec de sobte
i fuig cada vegada
impossible de prendre,
deixant espurnes de noves benaurances.

L'esguarde pacient
i el sent amb enyorança
que es fa gaubança d'èxtasi
en ser que ja l'abaste.

No té cap nom aquest indret,
deletrat regne de les ones,
un món sense evidències
que gira interminable
dintre les meues estructures
formant un dens presagi en el misteri
dels seus límits ombrívols.
Talment una esperança
que mire amb lucidesa
sobre la carn onírica
on més enllà,
refent-se altra vegada,
m'acompanya el teu rostre.

J. CASTEJON: *Mutant*. Pintura s/paper 70x50. 1980.